

קארן ארן
תגלית חדשה

קארן ארן: מוכנה לנסות כל דבר!

בתו של סוכן אפרייבדימוס, שקיבל פעם מיכתב הוקרה מאדגר הובר, קארן אלן בת ה־30 היא כיום אחת הכוכבות העולות בארצות-הברית. עד לפני שמונה שנים היא עסקה בכל מיני מלאכות, כולל טיפול בילדים מפגרים, מסעות ברחבי ה־יבשת האמריקאית, ומכירת מוצרי אופנה. ואז היא ראתה בפילדלפיה את להקת התיאטרון הפולני של הבמאי יוז'ף גרוֹ-טובסקי, והחוויה היתה עמוקה כל כך, ש־היא החליטה להיות שחקנית, ויהיה מה. ארבע שנים בילתה עם להקת תיאטרון בּוּוּאֶשִינגטון, כשהיא מחזיקה במעמד ה־מכובד של שוליייה, עוסקת במישלות חומר פירסום, ועוד שאר מלאכות מרתקות. כדי לקיים את עצמה צבעה קירות, עבדה כ־מלצרית, מכרה ספרים. לפני ארבע שנים אספה יחד את כל הסכונותיה והחליטה ש־אין לה מה להפסיד. ושמה פעמיה לברוד־וויי, מאז, היא עובדת בקביעות כשחקנית. גיין לאנדיס, אחד מכוכבי הצעירים הפרועים של הקולנוע האמריקאי, הכניס אותה לאמבטיה יחד עם דונאלד סאתרלנד בצעירים, פרושים ושובבים. כשפגשתי אותה לראשונה, שמתי לב שכל מי שהיה בסביבתה נמשך אליה כאל מגנט. מספר לאנדיס, שנלחם עם המפיקים אשר טענו שלא כדאי להעסיק אלמונית.

כל מי שעבד עימה אחרי זה, השמיע דיברי התפעלות הן על כישורנותיה כ־שחקנית והן על סגולותיה כאדם. ואצלה קשה להפריד בין השניים. "לעתים אני מסוגל להעריך את היכולת של שחקן, לפי צורת האכילה שלו", מספר סטיבן שפיל־ברג. "קארן טעמה מכל סוג של אוכל

אקזוטי שהוגש לה בטונים (הארץ בה צילם, מו את הסצינות המתרחשות במצרים), והיא שילמה לא פעם, על העוה זו. אכן, הרעלות הקיבה שם היו חלק מן המציאות היומיומית. כזאת קארן גם כשחקנית, מוכנה לנסות הכל עד שהיא מוצאת את הדבר הנכון".
בסרטים קודמים נשאלו כמה מן הקטעים הטובים שלה על ריצפת העריכה. כך קרה גם באיפה כל החברה הטובים שהוצג ב־ארץ. היא התנסתה כבר בחוויות מכל הדברים, אבל הימים הראשונים באתר שוודי התיבה האבודה, שבהם הופיעה במחיצת אלף נחשים, היו תענוג שקשה לשכוח. "ביומיים הראשונים היא הוציאה מגרונה את הצעקות המשכנעות ביותר בכל ההס־רט", מתברר הבמאי שפילברג.
לגבי שחקנית שחלמה על דראמה רצינית, סרט זה הוא דרך מורה מאד לפרוץ לפיסגה. אבל לא צריך לדאוג. הדראמה מתמינה לה מעבר לפינה. היא מופיעה עתה עם פיטר פונדה בסרט על טיפות מוח, ולאחר מכן תזכה בכבוד מיוחד כאשר אלברט פיני יעדיף אותה, בסרט, על פני דיאן קיטון.

האדמה נפצת מתחת לרגליים, התיקרה מתמוטטת, אבן בגודל של בית מתגלגלת ומאימת לרמוס אותו, ילדים עוינים מכינים לו מלכודת, וכל מה שיש לו כדי להציל את עורו, הוא שוט ארוך שהופך בידיו לכלי־נשק קטלני. וזאת, כאמור, רק ההתחלה.
האריסון פורד, שגילם את אבטיפוס ה־הרפתקן במלחמת הכוכבים המזכיר בני מיכנה גופו את ארול פלין, ובהבעת פניו והתנהגותו את האמפרי בוגארט, כאילו נולד לתפקיד אינדיאנה ג'ונס.

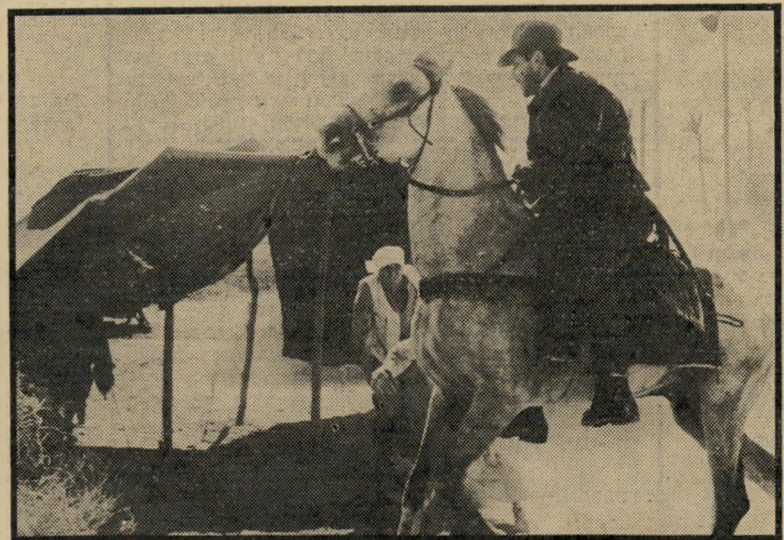
מביסה גברים. לצידו מופיעה שחקנית צעירה בשם קארן אלן, הוכרה אולי לאחדים כנערה המשובבת שמצטרפת ל־חברות הנודדים באיפה כל החברה הטרם של אותו פיליפ קאופמן, שהוזכר כבר. העלמה אלן הצעירה הגיעה לבימת הצינועים הודיעה חגיגית לשפילברג שהיא חניכת האסכולה של אולפן השחקנים, ו־שהיא מעריצה את אל פאצינו. תשובת שפילברג: "אצלי תשחקי כמו שמשחקים אצל פקינפה".

היא תפסה את הרמז כאשר קראה את התסריט. כבר בסצינה הראשונה, כאשר אהובה לשעבר בא לגייס אותה למיבצע ארון הקודש, היא עסוקה בתחרות שתייה, שבה היא מביסה גברים אימתניים בזה אחר זה, ובמקום ברכת שלום לאהוב שצץ מחדש, היא שולחת סוקרת אדירה לסנטרו.

בהמשך היא כימעט מתנפצת לרסיסים, כבודה מחולל (כימעט) כמה פעמים, קבר מצרי מלא ודחוס נחשים סוגר עליה את הגולל, כשרק מר ג'ונס הוא עוזר כנגדה, ועוד כהנה וכהנה בילויים, שבאולפן ה־שחקנים אין נוהגים לדבר עליהם.

זה לא מציאותי? זה לא מלמד מאומה על טבע האדם? אין יוצאים מן הסרט הזה חכמים יותר מכפי שנכנסים? או מה? זה כיף! היש מי שיכול לחשוב על סיבה טובה יותר כדי ללכת לקולנוע? אולי לא למאכמים כאן, אבל יוצאים מן הקולנוע הרבה יותר מרוצים מכפי שנכנסו. זה פועל כמו סם, אבל זה מסוכן פחות.

הוא הכיר את שפילברג טוב יותר. לשוודי התיבה האבודה הקציבו השניים 85 ימי צילום ותקציב של 20 מיליון דולר ("זה זול מאד" אומרים היום בהוליווד). שפיל־ברג לא רק עמד בתקציב אלא גם הסתפק ב־73 ימי צילום בלבד. "זה היה תענוג אמיתי", הוא מודה. "במקום להיות מוטרד על־ידי רדיפה אחרי שלמות ולצלם כל סצינה עשרות פעמים, אחרי תיכנון של חודשים, המצאתי את המשך תוך־כדי העבודה, ושום דבר לא צולם יותר מארבע פעמים".

הארביאונג־הרפתקן רוכב על סוס רוזף אחרי ארון הקודש שננבד ממנו סביב העולם ב־85 יום ו־20 מיליון דולר

כדרכו, מטיל שפילברג את הצופה כבר בפתיחה, לתוך בולמוס עוצר נשימה, כדי שיידע למה לצפות בהמשך. אינדיאנה ג'ונס חודר לתוך מערה מקודשת בהרי פרו, כדי לגזול פסל מוזהב. מנגנוני תופת משליחים חיצי רעל על כל צעד ושעל,

פלאש גורדון ודיק טרייסי, טום מיקס ו־זרו, שהופיעו מדי שבוע במנה חדשה של הרפתקות, השתיימו תמיד ברגע המותח ביותר ב־המשך בשבוע הבא. הקולנוע, לגביהם, היא ההנאה הצרופה שבהזדהות המוחלטת עם הגיבור שעל המסך. משגרפו ממון רב, והגיעו לעמדות כוח, החליטו צעירים אלה, שהם רוצים להעניק גם לקהל של שנות השמונים את התענוג שהיה להם בשנות החמישים. לוקאס התחיל לגלגל את הרעיון של שוודי התיבה האבודה לפני כשבע שנים, יחד עם חברו, הבמאי פיליפ קאופמן (איפה כל החברה ה־טובים). הם שמעו על אמונות בכוחו ה־מיסתורי של ארון־הקודש, ומצד שני, נתיקלו בטיפורים על האמונות הטפלות ש־הינחו את היטלר בדרכו לשילטון, וחיברו את שני המרכיבים יחד. קאופמן כתב את הסיפור והוא נח במגירה, שעה שלוקאס היה עסוק בבימוי מלחמת הכוכבים. כאשר סיים לוקאס את מלחמת הכוכבים בים ויצא לנוח בחופי הוואי, הוא פגש שם ידיד אחר, סטיבן שפילברג, שבא לנוח מן האפקטים המיוחדים של מיפגשים מן הסוג השלישי. ועל מה יכולים שניים אלה לשוחח אם לא על קולנוע? שפילברג סיפר שמתחשק לו לביים סרט הרפתקאות אמיתי, לוקאס סיפר לו על הרעיון המשותף עם קאופמן, השניים החליטו שיהיה טוב אם ישתפו פעולה. לוקאס החליט כי הוא ממילא עייף ממלאכת הבימוי, והחליט ש־שפילברג יביים ולוקאס יפיק. **תענוג אמיתי.** בינתיים הפיק לוקאס את הפרק השני באגדות החלל שלו, שזכה להצלחה מיסחרית מסחררת, ואילו שפיל־

חזרה לסיפור. הביון האמריקאי, שהיה כבר אז קנאי ותתכן ודוחף אפו לכל פינה של העולם, אינו יכול, כמובן, לוותר על נשק אדיר כמו ארון הקודש, אפילו זה רק עניין של אמונה טפלה וכדי להכשיל את המזימה הנאצית, מוצאים את האתר כיאולוג הקשות, ההרפתקן והעקשן ביותר בתבל, ושולחים אותו לסחוב לגרמנים את משאת נפשם, מתחת לאף. **העיניים רצות.** עכשיו, כל מה שחסר הוא שהארביאולוג, הנושא את השם יוצא־

שיחה בין ארכיאולוג ונחש כמו פלאש גורדון וזרו

אינדיאנה ג'ונס מגן על חברתו מפני הנאצים במקום ברכת שלום סנוקרת אדירה

הדופן אינדיאנה ג'ונס, יאסוף את אהובתו לשעבר מבית־המרוח שנמצא בחור גידה שבהרי ההימלאיה, יסע עמה למצרים, יגייס לעזרתו כשרונות מקומיים אחדים ויגש למלאכה.
אם נדמה שהוא אבוד כתריסר פעמים, וידידתו החברמנית הולכת לעולמה גם ושם, לא צריך לדאוג, ולמען האמת, גם אין זמן לדאוג. לפני שמעכלים את ה־טראגדיה, כבר קרו על המסך אלף דברים אחרים, העיניים רצות אחרי הגיבורים, שאינם נחים לרגע, ובסוף המירוץ אין שום ספק שהכל יבוא על מקומו בשלום. לא יתכן אחרת, בסרט שכזה.

העבודה המטרופנית הזו, היא פרי עמלה של אותה כנופיית צעירים שכבר זיעזעה את אמות הסיפים של הוליווד בסרטים שלה. המפיק, ג'ורג' לוקאס, אחראי ל־שלושה מן הסרטים הקופתיים ביותר בכל הזמנים: אמריקן גראפיטי, מלחמת הכוכבים והאימפריה מכה שנית. סטיבן שפיל־ברג אחראי לשניים מן הסרטים הקופתיים ביותר: מלתעות ומיפגשים מן הסוג ה־שלישי. עכשיו, ביחד, הם אחראים לתוספת האחרונה ברשימה, שוודי התיבה האבודה, שהצטרף לרשימה הנבחרת תוך כמה חודשים בלבד.

בידור מופלג. לוקאס, שפילברג, ו־עוד כמה מחבריהם, יודעים כמטרופנים לקולנוע, דור שגדל על סרטים, סגמ מהם את מנת התרבות העיקרית שלו, ולמד לדבר בתמונות כמו שאחרים לומדים את האל־ף־בית. גיבורי הילדות שלהם היו